

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 239.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938851520/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Kirken hilste dem mildt og fortroligt, eller drog deres Børns Hjerter til sig ved det usigelig ømme og vemodige Blik hvormed hun betragtede dem, og takkede Gud for den Forandring der var foregaaet med den stakkels Frue fra Præstegaarden, hvis lidende og haabløse Udseende tidligere havde tildraget sig deres Opmærksomhed. Helene følte det Velgjørende i denne Deltagelse og mødte den med saa hjertelig Taknemmelighed at hun snart var hjemme i Menigheden. Man antager i Almindelighed at Lighed i Stilling og Dannelse er nok til at gjøre Folk hinandens Selskab fordrageligt – derfor kommer et Selskab af dannede Mennesker til at ligne en Udstilling af forskellige Kunststykker, hvoraf det ene intet har med det andet at gjøre, men hvert især er der for at sees. Men hvor Mennesker forenes af en fælleds for alle overveiende Interesse, kan der virkelig finde et Samliv Sted, og der forsvinder al ydre Ulighed – i Vilkaar, Evner og Dannelse, i Betragtning af det sjælelige Fælledskab hvori de leve. De Christne forenes ved deres Slægtskab i Frelseren der har forløst dem, og Aanden der har opvakt dem! De udgjøre trods al verdslig Forskjel eet Folk, hvis Fødeland er den ny Jord og Himmel der overlever alle denne Verdens Riger. Helenes Ønske var opfyldt – hun havde faaet Indfødsret i det Land hvor Kjærligheden er Konge.

I sit Forhold til Viggo følte hun især den velgjørende Indflydelse af dette religiøse Slægtskabsbånd. Hun havde altid elsket ham for Faderens Skyld, og hans Antipathie mod hende var forsvundet ved den fælleds Sorg over Minonas Død, men først da de begge fandt Trøst og Fred i den samme Tro aabnede deres Hjerter sig for hinanden – og al den velgjørende Magt et elskeligt kvindeligt Væsen har til at mildne det Bittere i Erindringer som den der formærkede Viggos Sjæl, og fremkalde det Ophøiede, Trøsterige og Skjønne, der lyser ud af al ædel Sorg, som Stjernerne paa Nattens Himmel, blev af ham følt og erkjendt med den dybeste Taknemmelighed. Hun fik den bedste Løn et Kvindchjerte kan modtage for sin Hengivenhed – hun blev uundværlig. I det fremmede Land traf hendes Ord, det skjønne Udtryk af en beslægtet Følelse, hans Hjerte som den første varme, velgjørende Hilsen fra Hjemmet, en Gjenklang af hans højeste Glæde og dybeste Sorg – et Tonebillede af Minona, der lovede ham en salig Gjenforening. Thi i Helenes Forestilling viste Minona

sig ikke som Liget paa Baaren, men som en soveude Engel der vil vaagne ved de første Straaler af Evighedens Morgensol. Mægtigere end nogensinde drog Viggos Længsel ham til Hjemmet – det var nu ikke alene Graven, der vinkede ham, han vilde lytte til Helenes Ord, der ubevidst formede sig til et Digt om Minona, hvis Ungdom, Skjønhed og Kjærlighed var begravet i hans Hjerter og gjenfødt i hendes.

I Mai Maaned kom Viggo til Kjøbenhavn – og da Solen stod op Morgenen efter hans Hjemkomst, saae den ham der hvor hans Sjæl evig og altid havde været nærværende – ved Minonas blomsterdækte Grav. Men hans Tanker dvælede ikke ved Graven – han saae det »Lys i Dødens Nat« i hvis Glands hun var indslunret – han lyttede i Aanden til hendes sidste Ord: Græd ikke I Elskede – det er saligt at føle hvad jeg nu føler – Livet! – og den blomstrende foraarfriske Grav ved hans Fod drog hans Tanker hen til den aabne Grav hvor Englen udtalte Opstandelsens Budskab – han følte at den jordiske Lyksalighed gravlægges i Hjertet for at opstaae som Salighed.

Med Fred i Sjælen forlod han sin Elskedes Hvilested og gik fulgt af milde Erindringer, gennem Skoven ad den velbekjendte Vej til det Huus under hvis Tag han første og sidste Gang havde seet hende. Baronessen havde taget sin lille Eiendom i Besiddelse, men saa tidligt om Morgenen laae Beboerne endnu i uforstyrret Søvn. Intet fremmed Syn mødte Viggo da han nærmede sig Helligdommen – Gardinerne var trukket sammen for Minonas Vindue, om hvis Rande de friske grønne Rosenblade smøede sig som en Krands. Solen skinnede klart, og Lærken svang sig syngende høit op over Skovhusets Tag imod den blaa Himmel.

Da Viggo kom til Præstegaarden blev baade Pastor Frank og Helene saa grebne af det Udtryk af Fred og Glæde, der lyste i hans Ansigt, at ingen af dem i første Øieblik bemærkede den store Forandring der var foregaaet siden Minonas Død. Men Virginie saae den – og følte med smertelig Bevægelse at han var død for denne Verden. Der var ikke mindste Gjenskin af den Ild der engang havde luet i hans Blik, i den rolige Klarhed hvormed Sjælen nu lyste ud af de indsunkne Øine. Da han fæstede dem paa hende med et Udtryk fuldt af mild brøderlig Velvillie, brast hun i Graad og greb hans